

[Karen Thurøe Hansen.]

gøre et par enkelte bemærkninger, da forslaget jo også var til behandling i sidste samling.

Socialministeren afviser forslaget med en henvisning til pensionsreformen. Jeg må give socialministeren ret i, at alle de mange forslag, vi har behandlet her i dag, sandsynligvis ikke vinder flertal i folketinget, når vi skal til at stemme om dem, men at de må indgå i den store pensionsreform, som vi venter spændt på.

Hr. Albertsen fremhævede udelukkende, at forslaget ville koste ca. 700 mill. kr. Det sagde socialministeren også ved første behandling i sidste samling, men socialministeren var dog så retfærdig at tilføje, at ca. halvdelen af pengene, 350 mill. kr., ville komme tilbage i form af skatter.

Men vi er som sagt glade for den tilslutning, vi har fået til forslaget. Vi mener stadig væk, der er urimelige forhold for folk med mindre indtægter. I den forbindelse kan jeg give den oplysning til fru Lilli Gyldenkilde, at vel er det beløb nylig forhøjet, som man må have som indtægt, uanset om det er renter, eller det er arbejdsindtægt, uden at det medfører nedskæring af pensionen, men i det forslag, vi har fremsat, har vi henvist til et eksempel, hvor et pensionistægtepar udelukkende opretholder livet ved hjælp af folkepensionen og efter mange års opsparing af renteindtægten fra indekskontrakter, men hvor disse indekskontraktsrenter medfører, at de pågældende har mindre, end de ville have haft, hvis de ikke, måske med afsavn, havde sparet op igennem disse indekskontrakter. Det er det, vi føler urimeligt.

Jeg vil også sige, at forslaget sandelig ikke er fremsat for at støtte dem, som har nok i forvejen, som det er påstået fra flere sider her. Det er fremsat, simpelt hen fordi vi mener, det er urimeligt, at man skal beskæres i tillægspensionen, ud fra den betragtning, at når man sparer op, er det til gavn for samfundet op igennem de mange år, hvor man opsparer. Samfundet har brug for de penge til at investere til mange gøremål.

Jeg indser klart, at vi ikke kan få tilslutning til forslaget ud over fra de partier, som har givet tilslutning – vi kan altså ikke få et flertal for det – men jeg håber, at alle de mange forslag, som har været behandlet her i tinget i dag, må indgå i den kommende pensionsreform, således at den fremtidige pensionsord-

ning vil tilgodese en hel del af de aspekter, som er fremkommet i dag.

Albertsen (S):

Jeg beklager at skulle tage tingets tid, men det er nødvendigt at gøre en enkelt bemærkning i anledning af det, som fru Karen Thurøe Hansen fremførte. Man skal gøre sig klart, at vi igennem årene har ændret på dette område adskillige gange; dels har man nedsat den procent, der trækkes fra, når man har merindtægt, dels har man forhøjet grænserne, så det vil sige, at den enlige kan have op til 15.000 kr. ud over sin pension, før pensionstillægget totalt falder væk, og at et ægtepar kan have et betydelig større beløb. Det er altså ikke et område, der har været statisk, men et område, som bestandig har været reguleret, og hvor der er taget rimelige hensyn. Det, der er spørgsmålet her i dag, er, om vi isoleret skal bruge 700 mill. kr. til den bedst stillede del af pensionisterne, og jeg må forstå på afslutningsbemærkningen fra fru Karen Thurøe Hansen, at det mener hun faktisk heller ikke selv.

Formanden:

Med hensyn til tingets tid kan jeg oplyse medlemmerne om, at vi kun har 8 forslag tilbage, hvilket ikke bør hindre, at de alle får en rimelig behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ensartet og forbedret folkepension [af Jørgen Junior m. fl.].

(Lovforslag nr. L 101. Fremsat 15/3 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Eva Gredal):

Dette lovforslag om folkepension, som med-

[Socialministeren.]

lemmer af fremskridtspartiet har fremsat, er som nævnt i forslaget stort set en genfremsættelse af et forslag fra 1. og 2. samling i folketingsåret 1974-75. Desuden er der fra partiets side fremsat et forslag om ændring af folkepensionsloven i december 1975, der havde et tilsvarende indhold.

Dette indhold kan kort beskrives som en forbedret folkepension for de bedst stillede folkepensionister, hvorimod de dårligst stillede pensionister ikke ser meget til de godt 2 mia kr., fremskridtspartiets forslag medfører i merudgifter. Forslaget indeholder desuden en lang række urimeligheder, der tilsyneladende tilfældigt skal bæres af persongrupper, der i stedet for henvises til transbestemte ydelser. Hvis fremskridtspartiets ønsker skulle følges, ville det sige, at pensionisterne skulle henvises til de sociale sikringsvagters nåde.

I mit indlæg ved tredje behandling af finanslovsforslaget var jeg inde på, hvem der egentlig skal bære de besparelser, partiet anviser. Jeg skal her kun nævne invalide- og enkepensionisterne og de øvrige pensionister under 67 år. Det er det, fremskridtspartiet kalder »mindre påkrævede udgiftskonti«.

Den mest sympatiske fortolkning, jeg kan udlede af dette forslag, er, at det som tomt paradnummer virker mere kækt med kun 3 paragraffer, og så må ret og rimelighed vige for denne flothed.

Regeringen kan naturligvis ikke gå ind for et sådant forslag.

Albertsen (S):

Det vil nok ikke chokere forslagsstillerne, at jeg på socialdemokratiets vegne må afvise dette forslag. Det er et dyrt forslag, og det er et forslag, som ikke tilgodeser rimelige sociale hensyn. Forslaget indebærer en forhøjelse af aldersgrænsen for at få folkepension, dvs. at alle de, der i øjeblikket er under 67 år, vil ikke i fremtiden kunne få pension – jeg forstår, at der foreslås en overgangsperiode. Jeg skal erkende, at der dog er sket et par enkelte fremskridt – og man skal jo altid glæde sig over de små ting her i livet – fra dengang man ville fratage folkepensionisterne stemmeret, og hvor man senere fandt ud af, at så skulle man hver uge sende dem et beløb. Nu er man dog gået over til månedlige ydelser, og det vil altså sige, at den kritik, vi dengang fremførte, dog havde

en vis indflydelse på holdningen. Det skal man selvfølgelig glæde sig over midt i alt det andet.

Så vidt jeg kan læse forslaget, må det indebære, at tjenestemænd vil få fuld folkepension ved siden af deres pension i forvejen; det må blive konsekvensen af forslaget. Mig bekendt ligger der ikke noget andet forslag på folketingsbordet, som fjerner en sådan virkning. Der ligger et forslag til beslutning for de ikke-tjenestemandsansatte, der er overenskomstdækket på anden vis, og det vil altså sige en ekstra urimelighed oven på alle de andre.

Jeg må afvise forslaget. Det er u hensigtsmæssigt og urimeligt, og det løser ikke de problemer, der vitterlig findes for denne gruppe, men som vi regner med kan finde en rimelig løsning inden for de mål, der bliver opstillet fra regeringens side.

Pilgaard Andersen (FP):

Dette lovforslag fra fremskridtspartiet går ud på, at staten skal betale 26.000 kr. til enlige og 52.000 kr. til ægtepar. Det er ikke mere end rimeligt, at alle skal have ens pension, uanset om man er offentligt ansat, om man er skraldemand, eller hvad man nu er her i livet. Det kan ikke være rimeligt, at nogen skal have større pensioner end andre, f. eks. er vores skraldemand lige så nødvendig som vores offentligt ansatte. De 26.000 kr., der foreslås i dette lovforslag, giver virkelig pensionisterne mulighed for at leve anstændigt.

Med de pensioner, vi har i øjeblikket, sker det mange gange, at pensionisterne må henvende sig på socialkontorerne for at få hjælp, og det kan ikke være rimeligt. Det er trods alt bedre, at pensionisterne får udbetalt et beløb, de kan bruge til det, de ønsker. De udgifter, pensionisterne har i dag, er meget store, og jeg kan ikke forstå, det ikke er gået op for medlemmerne af dette ting, at vores folkepensionister ikke har fået en rimelig behandling i mange år. De har nemlig været henvist til socialkontoret, når de skulle have kontant hjælp eller anden offentlig hjælp og bistand, og det kan ikke være rimeligt, at de skal gå tiggergang på denne måde. Jeg sidder selv i socialudvalget og ved derfor, at mange folkepensionister må gå denne vej. Men ved at gennemføre dette lovforslag vil vi give dem mulighed for selv at betale de ting, de virkelig har brug for.

Så er der spørgsmålet om ens pension til alle. Ja, selvfølgelig skal der være ens pension

[Pilgaard Andersen.]

til alle. De offentligt ansatte, der har opnået pensionsret før den 1. juli, bevarer denne ret, men de mennesker, der bliver ansat efter den 1. juli, skal ansættes efter reglerne i vores forslag. Det kan vel ikke være andet end rimeligt, at vi alle får det samme. Jeg kan ikke med min bedste vilje se, at der er nogen, der skal have mere, blot fordi de er blevet offentligt ansat. De har oven i de andre goder en tryghedsfølelse, som andre ikke har, og det skal vi gøre os klart.

På denne baggrund vil jeg anbefale, at man stemmer for dette lovforslag. Jeg håber, at alle vil give det en saglig udvalgsbehandling.

Holm (V):

Jeg taler fortsat på hr. Bertel Haarders vegne. Jeg gjorde allerede i forbindelse med det konservative lovforslag, vi behandlede før, nogle bemærkninger om fremskridtspartiets forslag. Jeg skal blot gentage, at vi til dels kan tilslutte os principperne i fremskridtspartiets forslag, men vender os imod, at man vil konfiskere optjent pension.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Som jeg før har bemærket, er der åbenbart trængsel på pensionsområdet, med de mange forslag vi behandler i dag.

Jeg vil gerne sige – og dér må jeg nok bedrøve hr. Pilgaard Andersen – at vi ikke kan støtte fremskridtspartiets lovforslag, idet vi absolut mener, det bevæger sig ude på overdrevets kant.

Jeg vil gerne lige gøre den bemærkning, at jeg med hensyn til 4) i bemærkningerne til forslaget kan tilslutte mig og henvise til min partifælle hr. Palle Simonsens bemærkninger angående udtalelserne om tjenestemandspensionen.

Vi kan altså ikke gå ind for forslaget, men ser det meget gerne behandlet i forbindelse med den pensionsreform, der kommer, og at vi, når den kommer til behandling, vil se med milde øjne på det, fordi vi er tilhængere af en ensartet folkepension.

Bollmann (CD):

Da vort partis ordfører i denne sag ikke mere kan være til stede, skal jeg blot sige, at forslaget efter vor opfattelse bør afvente den samlede pensionsreform.

I øvrigt støtter forslaget sig på besparelser,

der efter vor opfattelse overhovedet ikke er realistiske. CD kan ikke medvirke til fremme af denne sag.

Grethe Philip (RV):

Det radikale venstre betragter forslaget som urealistisk og usympatisk. Urealistisk, fordi det hviler på nogle besparelsesforslag, som var fremme under finanslovdebatten, og som fik en sønderlemmende kritik af finansministeren. Usympatisk, fordi det hviler på nogle besparelsesforslag, som går ud over andre sociale grupper, som vi også gerne vil tilgodese, bl. a. invalidepensionister og ikke mindst familier med småbørn.

Vi vil gå imod forslaget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg kan tilslutte mig de ord, der netop blev sagt heroppefra. Jeg synes, det er helt fantastisk, at man kan fremsætte et sådant lovforslag og helt udelukke, at der er noget, der hedder invalidepensionister i dette land, og at enkepensionister åbenbart heller ikke skal have noget. Men alle andre skal altså have noget, også de som i forvejen har meget, millionærer osv., for der står jo i lovforslaget, at alle skal have ens folkepension.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg vil heller ikke tro, at fremskridtspartiet bliver forbavset, når jeg ligesom en række andre ordførere må afvise dette lovforslag. For det første går det ud på samme princip som nogle af de andre forslag, vi har behandlet i dag, og det er princippet om ensartet folkepension til alle uanset indtægt. Det princip har vi såvel i dag som ved andre lejligheder måttet afvise.

Desværre ønsker fremskridtspartiet heller ikke en generel nedsættelse af aldersgrænsen, til trods for at der er behov for det og det samtidig har en gunstig indvirkning på arbejdsløshedssituationen. Ligesom en række andre ordførere har gjort, vil også jeg gøre opmærksom på, at alle under 67 år efter forslaget ikke skal have nogen form for pension; det er naturligvis ganske uacceptabelt.

Vi er ikke uenige i, at folkepensionen bør forhøjes, og forslaget om 11.700 kr. til hver folkepensionist i andet halvår af 1977 svarer i øvrigt også for dette års vedkommende til den 10 pct.s forhøjelse, som vi har foreslået i

[Tove Jørgensen.]

et lovforslag, der senere vil komme til behandling.

Vi er også enige i, at pensionerne skal forhøjes yderligere i de kommende år, og at ventetilægget er en urimelig ting, der begunstiger dem, der hele livet igennem har haft et lettere arbejde og som følge heraf har kunnet udsætte begæring om pension længere end de, der har haft et hårdt og nedslidende arbejde.

Jeg har tidligere i dag gjort rede for vores holdning til tjenestemandspensionerne og vil derfor ikke komme yderligere ind på det nu.

Vi mener ikke, at det vil være klogt eller hensigtsmæssigt for pensionisterne med en årlig regulering af pensionen, derved vil efterslæbet som følge af inflationen blive større, end det er i dag. De penge, fremskridtspartiet således kan tænke sig anvendt til pensionisterne, mener vi kan bruges på en mere hensigtsmæssig måde, hvorved de kommer de mere trængende pensionistgrupper til gode.

Vi kan som følge heraf ikke gå ind for forslaget.

Alice Hedegaard (DR):

Retsforbundet ville også gerne medvirke til en forhøjelse af folkepensionen, og fremskridtspartiets forslag om 26.000 kr. om året er såmænd med de nuværende priser ikke for meget til at leve for, men da forudsætningerne for denne forhøjelse, der ifølge lovforslaget skulle fremkomme ved besparelser på finansåret 1977-78, ikke er til stede og der dermed ingen penge er til forslaget gennemførelse, kan retsforbundet ikke støtte det.

Tyroll (VS):

For god ordens skyld skal jeg sige, at vensresocialisterne, som det også fremgår af vores forslag, går ind for en forhøjelse af pensionerne. Dernæst kunne jeg bruge en masse tid på at remse op, hvilke ting der ikke er taget højde for i dette forslag, men vil nøjes med at sige, at vi ikke kan stemme for forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Glistrup) (FP):

Socialministeren og de andre socialister, som har udtalt sig her under debatterne om pensionsspørgsmål i dag, hvad enten det er dette punkt på dagsordenen eller det tidligere, har i meget vidt omfang hæftet sig ved, at tanken om ens folkepension, tanken om at afskaffe pensionstillægget, som vi havde det under for-

rige sag på dagsordenen, er asocialt, fordi det vil sige, at de penge, der er til rådighed for pensionsforbedringer, anvendes til fordel for dem, som man kalder de rige – dog ikke til fordel for tjenestemandspensionister o. lign., der har det godt i de ældre år – men altså til fordel for noget, som man finder er asocialt fra disse gruppers side.

Om det spørgsmål, som altså i den grad har ligget og skvulpet her under de mange dagsordenspunkter, hvor vi i dag har talt pension, er der simpelt hen to forskellige grundsynspunkter, man kan anvende på ældre pensionen, på de beløb, der betales til dem, der er nået op i de højere aldersklasser. Man kan anvende det sociale synspunkt, som altså er blevet fremdraget fra socialistisk side så meget her i dag, og det er da helt i orden, og det er da ganske givet, at det på visse udviklingstrin i et samfund må være det rigtige at sige, at en folkepension er en social ydelse, der skal gives ud fra sociale synspunkter.

Vi mener i fremskridtspartiet, det er en forkert måde at anskue folkepensionen på, på det udviklingstrin som det danske samfund nu er ved at bevæge sig ind i. Vi mener, at det at give en ydelse under de nuværende samfundsforhold til de mennesker, der har rundet en bestemt alder, er akkurat det samme, som at man giver samfundets borgere en sygehusbehandling, hvor man selvfølgelig opererer folk for blindtarmsbetændelse ganske ens og til ganske samme gratis takst, hvad enten vedkommende er millionær eller subsistensløs fra Sundholm. Vi kan slet ikke se, at der inden for folkepensionslovgivningen som sådan bør anvendes sociale betragtningsmåder i øjeblikket. Men bevares, det er noget, som i allerhøjeste grad kan gøres til genstand for en i sig selv selvstændig debat, hvor der kan anføres masser af argumenter for og imod. Men når der er dette skisma, er der ikke noget mærkeligt i, at man kommer til forskellige resultater, sådan som altså socialministeren, SF, kommunisterne, og hvem det ellers var, der talte ad de linjer, gør, når de skal vurdere et forslag som det, vi her har til behandling.

Socialministerens anden indvending – og den lå jo på linje med, hvad fru Grethe Philip sagde – var, at man knyttede det til den finansieringsmåde, som vi nu engang foretrækker, nemlig disse besparelsesforslag. Om det sagde man, at når finansministeren hævdede, at de var urealistiske og usympatiske, så var de nok urea-

[Glistrup.]

listiske og usympatiske. Der er imidlertid det karakteristiske ved finansministeren, at han aldrig nogen sinde har kunnet beregne eller forudse, hvordan socialdemokratiets egne finansforslag ville virke: de virker hver gang modsat af, hvad han siger. Hvordan skulle man så kunne tro på, at han var noget sandhedsvidne vedrørende fremskridtsspareforslagene? Det er han ikke, kan jeg betro fru Grethe Philip, og derfor er den indvending i hvert tilfælde slet ikke holdbar.

Hr. Albertsen savnede, hvad der i forslaget indgik om tjenestemandspensionister. Der skal jeg lige for god ordens skyld gøre hr. Albertsen opmærksom på, at han var på afveje, når han troede, at de skulle have deres fulde tjenestemandspension oven i folkepensionen. Det ville han kunne læse i principudformning under punkt 4) og 5) i bemærkningerne til det forslag, vi behandler. Men hvis han vil ned til selve realiteterne, selve substansen i det, skal jeg henvise hr. Albertsen til at læse det ændringsforslag, som fremskridtspartiet stillede til finanslovens § 26.

Det var ikke blot hr. Albertsen, der savnede noget i forslaget, det gjorde SF's ordfører også. Hun savnede regler om invalidepensionister og enkepensionister, og det har hun da ret i. Der kan jeg ikke hjælpe hende med nogen service-tjeneste. Der er ikke noget om invalide- og enkepensionister i det, lige så lidt som der er noget om ålens fredning i Limfjorden eller andre i forhold til det foreliggende forslag irrelevante emner. Det foreliggende forslag er et forslag om ældrepension, om pension for mennesker, som har passeret pensionsalderen, og derfor er der intet mærkeligt i, at fremskridtspartiets i allerhøjeste grad ansvarsbevidste og fornuftige forslag om invalidepensionister og enkepensionister ikke omhandles i dette forslag, for det er slet ikke det emne, som forslaget har.

Forslaget gælder som sagt kun for dem, der har passeret en vis aldersgrænse, og vi kan da alle sammen med fru Tove Jørgensen være enige i, at det ville være lykkeligt, om denne aldersgrænse kunne sættes under de 67 år. Men i fremskridtspartiet kan vi desværre ikke leve op til de høje idealer, fru Tove Jørgensen har for nærværende. Vi må respektere, at der gælder en tyngdelov, vi må respektere, at Danmarks økonomi faktisk er bragt ud i et ganske

enormt uføre, og derfor kan vi desværre ikke tillade os på nuværende tidspunkt at gå ind for at nedsætte pensionsalderen.

Når fru Tove Jørgensen så forholdsvis let kunne komme frem til det, er det, fordi hun er af den opfattelse, at det ville spille en rolle ved bekæmpelse af arbejdsløsheden. Fru Tove Jørgensen tror nemlig, at der er en bestemt sum af arbejde, der skal udføres her i landet, og at man derfor ved at nedsætte pensionsalderen til f. eks. 64 år ville opnå, at de, der nu ellers tager arbejdspladser op for andre, ville give plads for den 19-årige eller den 33-årige, som nu må gå arbejdsløse, men det skyldes simpelt hen, at fru Tove Jørgensen ikke fatter, hvordan de økonomiske sammenhænge er. Der ville blive flere arbejdsløse 19-årige og 33-årige, hvis den 64-årige fik lov til at gå over på pension. Sådan er nu engang sammenhængen, men at fru Tove Jørgensen, med den baggrund hun har, ikke rigtig er inde i sammenhængene i det økonomiske samfund, som vi lever under, skal jeg da ikke bebrejde hende. Den har aldrig levet, der klog på det er blevet, hun først ej havde kær. Nøjagtig det samme kan man slette dette indlæg med at sige om fru Tove Jørgensens indlæg, ligesom man kunne hæfte dét på det, som socialministeren anførte i sin bedømmelse af lovforslaget. Det er simpelt hen, fordi man ikke har sat sig ind i de grundlæggende tanker bag dette fremskridtsforslag, at man har givet det så hård en verbal medfart, som det har fået under debatten her i dag.

Men der gik trods alt ca. 24 år, fra det tidspunkt Steincke fremsatte sit Fremtidens Forsørgelsesvæsen, til han kunne skrive under på sin socialreform i 1933. Jeg er ikke nogen stor spåmand, når jeg siger, at vi i fremskridtspartiet nok skal opleve at få vort forslag at se i Lovtidende i løbet af mindre end en tredjedel af den periode, der gik for Steincke med at få sine socialpolitiske tanker gennemført. Det tror jeg enhver, der fornemmer udviklingen i det danske samfund, vil kunne forstå, og derfor skal jeg altså ikke rose mig af store spåmandsevner i anledning af, at jeg kan sige: den tid skal nok komme og skal komme meget hurtigt, da dette forslag også vil kunne findes i Lovtidende.

Tove Jørgensen (DKP):

Skønt jeg nødig vil tage tingets tid ret meget længere, må jeg lige komme med nogle be-

[Tove Jørgensen.]

mærkninger, fordi de problemstillinger, hr. Glistrup rejser, også berører nogle af de andre forslag, vi har behandlet her i dag, f. eks. spørgsmålet om fuld folkepension til alle. Det blev nævnt, at der her virker en tyngdelov, og at der er nogle økonomiske hensyn at tage, så man ikke kan nedsætte folkepensionsalderen. Ja men det er da inkonsekvent, for hvis man beslutter sig til, at der skal være en indtægtsbestemt folkepension, og at det er de mennesker, der har behov for det, der skal have den, er det da klart, at man vil kunne gå længere ned for den gruppe, det drejer sig om, end man kan, hvis man øger skattebyrden med fuld folkepension til alle. Den samme inkonsekvens kommer jo til udtryk, når Glistruppartiet gang på gang siger, at vi skal have nedsat skatteprocenterne, men samtidig vil belaste samfundet med byrden af fuld folkepension til millionærer. Det rimer bare ikke, det er inkonsekvent.

Albertsen (S):

Jeg må erkende, at jeg havde gjort mig forventninger om, at hr. Glistrup havde læst det lovforslag, han selv er ordfører for og medforlagsstiller til, men det kan han åbenbart ikke have gjort, for i § 2 står der udtrykkelig, at »ret til at modtage folkepension som angivet i § 1 har alle personer, der senest den 1. i udbetalingsmåneden er fyldt 67 år og har været optaget i dansk folkeregister som bosat her i landet...« Det har som given konsekvens, at enhver borger, undtagen anden pensionsmæssig placering – dette forbehold er der overhovedet ikke taget hensyn til – kan få fuld folkepension efter forslaget og bestemmelserne med hensyn til beløbsstørrelsen. Så hjælper det ikke meget, at hr. Glistrup henviser til nogle bemærkninger til lovforslaget, for de har jo ikke nogen lovrelevans. Det, det drejer sig om, er de lovparagraffer, som, hvis de blev vedtaget, ville have den konsekvens.

Derudover henviser hr. Glistrup til ændringsforslag til finanslovsforslaget. Hr. Glistrups hukommelse er åbenbart meget kort, for ellers ville han da vide, at alle de ændringsforslag, han stillede til finansloven, blev forkastet. Derfor har de ikke nogen som helst loveffekt for nærværende, ergo er det ulogisk og urimeligt, hvis et forslag som dette blev gjort til lov og fik de sikkert ikke tilsigtede virkninger, men var et resultat af en overfladisk behandling og et overfladisk forslag.

Glistrup (FP):

Hr. Albertsen har aldeles ret i, at den, der har været tjenestemand, vil falde ind under dette forslags § 2 og derfor have ret til at få folkepension. Men han får ikke ret til at få nogen særlig tjenestemandspension ved siden af det, og det vil hr. Albertsen kunne læse sig til, hvis vi endelig skal ned i det formalistiske, under pkt. 5) i bemærkningerne om, at ophævelsesbestemmelserne, derunder altså regler for tjenestemandsløvgivning, foreslås enten indsat i form af et ændringsforslag eller senere i form af en særlig ophævelseslov. Det er dér, hr. Albertsen vil kunne læse svaret på det rent formelle problem, han rejser.

Fru Tove Jørgensen anså det for logisk, at hvis man bare sparede nogle af de penge, som man nu vil give til rige 68-årige eller 72-årige, eller hvem der er tale om, kunne man jo bruge de penge til at nedsætte pensionsalderen til måske 66 år eller 65 år, eller hvad det nu skulle være, for så kunne de med de jævne indkomster i den gruppe gå over på pension noget tidligere. Ja men det skyldes, at fru Tove Jørgensen anskuer problemet alene ud fra et rent husholdningskasseprincip fra statskassens side. Det, det gælder om i det danske samfund i øjeblikket, er, at vi alle sammen må øve en arbejdsindsats for simpelt hen at skabe den fornødne produktion til at få afbetalt vores valutagæld og få sat gang igen i hele arbejdslivet, sådan at arbejde, der skaber arbejde, kan få sat alle mennesker i virksomhed og vi kan blive fri for de 150.000 arbejdsløse. Derfor er de, der endnu er i de arbejdsføre aldre, nødt til at være beskæftiget og kan ikke være pensionister. Derimod mener vi, der skal være samme ret for både dem, der er velstående, og dem, der ikke er velstående, til, at de fra og med en bestemt alder – hvor vi altså accepterer det gældende samfunds 67 års alder – kan få lejlighed til at slappe af og få nogle gode år i deres alderdom. Dér er det, vi synes, at man ikke skal gøre forskel på menneskene, men sørge for, at de får ensartede muligheder i så henseende. Men frem til 67 års alderen er vi, med det kludreri som selvfølgelig heller ikke fru Tove Jørgensen har noget ansvar for at samfundet har udviklet sig til, nødt til nu at have de pågældende mennesker i arbejde. Jeg siger ikke dette med glæde, jeg ser det som en erkendelse af en økonomisk nødvendighed. Derfor kan vi ikke nedsætte pensionsalderen,

[Glistrup.]

når vi skal klare beskæftigelses- og valutaproblemerne her i landet.

(Kort bemærkning).

Albertsen (S):

Jeg skal kun sige til hr. Glistrup, at han i denne sag er i total modstrid med sin gruppes ordfører, idet gruppens ordfører oplyste, at den optjente tjenestemandspension selvfølgelig skulle udbetales. Det vil altså sige, at en sådan person vil være i den lykkelige situation, at han vil oppebære begge dele, når hans rettigheder til disse ting skal til at funktionere. Hr. Glistrup sagde ganske vist det modsatte; jeg synes, det var praktisk, om man inden for partiet selv kunne finde ud af, hvad det var man egentlig mente.

Formanden:

Hr. Glistrup for en kort bemærkning, og så regner jeg med, at vi kan slutte de korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hvad partiet mener, kan hr. Albertsen læse i det forslag, vi har til behandling på side 2, 1. spalte, 4.-11. linje.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om forbedringer af bolig-, undervisnings- og beskæftigelsesforhold inden for åndssvageforsorgen [af Tove Jørgensen m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 15. Fremsat 15/3 77).

Forslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg kan være enig med forslagsstillerne og vel sagtens med alle her i folketinget i, at man

skal søge forholdene inden for åndssvageforsorgen gjort stadig bedre, men jeg må totalt afvise den fordrejning af forholdene, som forslagens enkelte punkter er udtryk for.

Der tales om meget store forsømmelser i forbindelse med kravet om istandsættelsesarbejder på de store centrale og lokale institutioner. Der er i de senere år afsat et sted mellem 10 og 13 mill. kr. årlig alene til vedligeholdelse af bygninger og lokaler.

Forslagsstillerne har generelt taget ombudsmandens rapport om de forskellige centralinstitutioner til indtægt, men faktisk har ombudsmanden kun i få undtagelsestilfælde gjort bemærkninger om institutionernes vedligeholdelsestilstand.

Med hensyn til modernisering af de ældre institutioner må selv DKP have bemærket, at der er sket og fortsat sker en betydelig udvikling på området. For igen at nævne tørre tal: der er i 1970'erne gennemført ombygningsarbejder for over 40 mill. kr., og på investeringsplanerne for de næste fire år er der optaget moderniseringsarbejder for knap 20 mill. kr., og her må man ikke glemme, at forsorgen også råder over helt nye centralinstitutioner og afdelinger opført i de seneste år.

Der bliver i denne tid gjort en kraftig indsats for at udtynde ældre og for store central- og lokalinstitutioner. Dels udbygges den eksterne forsyng, med det resultat at flere og flere klienter kan klare sig helt uden for boinstitutionerne, dels bygges der i stadig større omfang mindre institutioner med 20-24 pladser til dækning af lokale behov. I de næste fire år er der f. eks. planlagt opført 586 erstatningspladser i nybyggeri.

Når forslagsstillerne taler om nybyggeri for at skabe genhusning af de klienter, der mister deres bolig på grund af moderniseringer, må man nærmest få det indtryk, at de åndssvage sættes på gaden, når håndværkerne rykker ind på de ældre institutioner. Det, der er tale om, er en forsyngspolitik, hvis mål som bekendt er at skabe forhold for klienterne, der kommer det, vi kalder en normal tilværelse, så nær som muligt. Ved udskrivning af klienter til egnet hjem, selvstændig lejlighed el. lign. og ved etablering af mindre, hjemlige institutioner opnås der samtidig en bedring af forholdene på de store institutioner. Der vil selvfølgelig fortsat være brug for centrale institutioner. Klienter med et omfattende behov for specialbehandling og overvågning - det vil især være